

Ingediend via e-mail

Ministerie van Justitie en Veiligheid
t.a.v. mevrouw mr. A. Broekers-Knol

Den Haag, 7 december 2020

dossiernummer:

uw kenmerk: n.v.t.

telefoonnummer:

e-mail:

Betreft: wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 in verband met aanscherping van het openbare ordebeleid voor criminele vreemdelingen

Geachte staatssecretaris,

Op 30 oktober 2020 is de internetconsultatie 'wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 in verband met aanscherping van het openbare ordebeleid voor criminele vreemdelingen' gepubliceerd. De NOVA heeft zijn adviescommissie vreemdelingenrecht gevraagd te adviseren.

Bijgaand stuur ik u het advies van de adviescommissie. De algemene raad sluit zich aan bij de overwegingen van de adviescommissie en verzoekt u deze bij de verdere uitwerking te betrekken.

Met de meeste hoogachting,
namens de algemene raad,

algemeen secretaris

bijlage: advies van de adviescommissie vreemdelingenrecht

Bezoekadres
Neuhuyskade 94
2596 XM Den Haag

Postadres
Postbus 30851
2500 GW Den Haag

www.advocatenorde.nl

ADVIES

Van:	adviescommissie vreemdelingenrecht
Datum:	7 december 2020
Betreft:	wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 in verband met aanscherping van het openbare ordebeleid voor criminele vreemdelingen

SAMENVATTING

Conclusie

Het wetsvoorstel wordt ontraden, omdat er geen deugdelijke rechtvaardiging is voor de verruiming van afwijzingsmogelijkheden die de Staatssecretaris voorstelt.

Het bestaan van begrenzings in de afwijzingsmogelijkheden bij een aanvraag voor verblijf voor onbepaalde tijd van vreemdelingen die in Nederland geboren en getogen zijn vindt zijn grondslag in de bijzondere positie van zulke vreemdelingen. De banden met Nederland van vreemdelingen die hier zijn geboren en getogen zijn anders en sterker dan die van vreemdelingen die op latere leeftijd naar Nederland zijn gekomen.

Het ontnemen van rechtmatig verblijf van hier geboren en getogen vreemdelingen die het criminele pad zijn opgegaan beperkt de mogelijkheden in de strafketen om criminaliteit te bestrijden, en lokt vermoedelijk (in verband met het moeten overleven in de marge van de illegaliteit) meer criminaliteit uit.

Het wetsvoorstel ontbeert een behoorlijke impactanalyse. De werklast voor de IND en DT&V en een toename van procedures bij de Rechtbank valt te voorzien.

Wanneer het wetsvoorstel wordt aangenomen zal er bovendien een groter beroep worden gedaan op de gefinancierde rechtsbijstand.

Kernpunten

- *In de aankondiging van het wetsvoorstel wordt door de Staatssecretaris een ander doel genoemd dan in het wetsvoorstel zelf. Onderling zijn die doelen strijdig.*
- *In het wetsvoorstel wordt gesuggereerd dat de mogelijkheid om een aanvraag voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd van een vreemdeling die hier geboren en getogen is af te wijzen slechts in één opzicht wordt verruimd. Dit is onjuist. Het wetsvoorstel verruimt de afwijzingsmogelijkheid in twee opzichten. Niet slechts wordt de beperking "alleen voor drugserelateerde delicten" geschrapt, maar ook de beperking dat het moet gaan om een gevangenisstraf van meer dan 60 maanden. Die laatste verruiming van de afwijzing wordt in het geheel niet toegelicht of gerechtvaardigd in de toelichting.*
- *Onvoldoende aandacht is er voor het feit dat de regeling waar dit wetsvoorstel op ziet een heel specifieke doelgroep betreft, namelijk vreemdelingen die hier geboren en getogen zijn (in de termen van de wet: vreemdelingen die hier geboren zijn of die voor hun vierde levensjaar naar Nederland zijn gekomen en hun hoofdverblijf sindsdien niet hebben verplaatst, en inmiddels meerderjarig zijn geworden). De vergelijkingen die worden getrokken met regelgeving die op andere groepen van toepassing is gaan daarom mank.*
- *De doelgroep waar het hier om gaat is in Nederland opgegroeid en opgevoed, heeft zijn waarden en normen hier opgedaan, en is in dat traject hier in Nederland op het verkeerde pad beland. In dat opzicht is de doelgroep niet als anders te beschouwen dan Nederlanders die*

hier in Nederland op het verkeerde pad geraken. Wanneer hun toch een andere behandeling ten deel valt, zal daar een rechtvaardiging voor moeten worden aangedragen, waarbij ook er acht op wordt geslagen, dat bij het ontstaan van een vertrekplicht aan de zijde van die vreemdelingen een ander land wordt opgezadeld met de gevolgen van het feit dat een persoon hier in Nederland is opgegroeid tot crimineel.

- *Bij deze doelgroep speelt daarnaast, dat de banden met Nederland sterker zijn dan die van vreemdelingen die op latere leeftijd naar Nederland zijn gekomen en op grond van het normale openbare ordebeleid verder verblijf wordt ontzegd. In het verlengde hiervan moet ook de kans op vrijwillig vertrek anders ingeschat worden dan bij de groep vreemdelingen die op latere leeftijd naar Nederland zijn gekomen. Dit heeft consequenties voor de afweging van belangen, en voor de te verwachten procedures. Het wetsvoorstel heeft in de toelichting ten aanzien van geen van beide aspecten een onderbouwing gegeven.*
- *Onbegrijpelijk is, dat de staatssecretaris meent, dat bij het verruimen van de mogelijkheid tot afwijzen, en bij de het verruimen van de mogelijkheid om illegaal verblijf te doen ontstaan, geen administratieve en financiële consequenties te verwachten zijn.*

CONSULTATIEREACTIE

Inleiding

De wetswijziging is aangekondigd in een passage in de Kamerbrief van 10 september 2020, die voor het overige over een ander vreemdelingrechtelijke onderwerp ging.

In de aankondiging geeft de staatssecretaris als achtergrond bij het wetsvoorstel te kennen:

“Daarnaast zal het huidige artikel 21, vierde lid, Vw 2000 worden gewijzigd. Dit werkt op dit moment belemmerend bij de aanpak van zeer zware criminele vreemdelingen die in Nederland zijn opgegroeid. Daartoe worden de mogelijkheden om de verblijfsvergunningaanvragen voor onbepaalde tijd van criminele vreemdelingen af te wijzen, verruimd. Zodat deze niet alleen gelden voor opiumdelicten. Dit geeft ook meer ruimte om bestaande vergunningen in te trekken. Daartoe zal het vierde lid worden gewijzigd door de volgende zin te schrappen: «De aanvraag kan slechts worden afgewezen op grond van het eerste lid, onder c, indien de vreemdeling bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 60 maanden, ter zake van handel in verdovende middelen.»”

De consultatie voor het wetsontwerp is gestart op 30 oktober 2020 en wordt gesloten op 30 november 2020. Verantwoordelijk is het Ministerie van Justitie en Veiligheid.

Waar in de aankondiging nog de belemmering van de “aanpak van zeer zwaar criminele vreemdelingen” als reden werd gegeven voor de wetswijziging wordt in de consultatie als reden genoemd:

“Met dit wetsvoorstel wordt beoogd om de afwijzingsmogelijkheden te verruimen voor aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd van zeer zware criminele vreemdelingen die: (a) in Nederland zijn geboren dan wel vóór hun vierde levensjaar in Nederland verblijven; (b) die hun hoofdverblijf niet buiten Nederland hebben verplaatst; en (c) inmiddels 18 jaar zijn geworden.”

Het wegnemen van een belemmering in de aanpak van criminelen enerzijds en het verruimen van afwijzingsmogelijkheden voor aanvragen van vreemdelingen anderzijds zijn naar de mening van de adviescommissie niet één en hetzelfde doel. Integendeel, dat zijn verschillende doelen, die onderling strijdig zijn. Immers, de aanpak van criminelen is over het algemeen moeilijker te realiseren, als die criminelen ook nog eens geen rechtmatig verblijf hebben. Een aantal afdoeningsmodussen waarvan de rechter gebruik kan maken vervalt dan, zoals toezicht door de reclassering, of uitvoering van taakstraffen bij een nieuw te constateren feit (ook wanneer dat feit op zich geen zwaar crimineel feit is - onderscheid moet worden gemaakt tussen de aanpak van criminaliteit, en de aanpak van criminelen: zware criminelen plegen niet enkel zware criminele feiten!). Bij de aanpak van criminelen is toezicht en begeleiding door de reclassering en zijn instrumenten zoals voorwaardelijke straffen en taakstraffen onbetwist zinvol. Hiermee kan in de optiek van het Ministerie, en het OM criminaliteit worden bestreden. Door die mogelijkheden te verminderen, zoals het wetsvoorstel doet ten aanzien zware criminelen met een niet-Nederlandse nationaliteit, wordt de aanpak van die criminelen, en hun criminaliteit juist méér belemmerd. Aangenomen mag zelfs worden, dat bij het ontbreken van rechtmatig verblijf en het niet gebruik kunnen maken van voorzieningen, de criminele vreemdelingen ook nog eens méér geneigd zijn tot het plegen van strafbare feiten, om in de marge van de illegaliteit te kunnen overleven.

Daar komt bij dat uitzetting van vreemdelingen vaak zeer moeilijk is. Een uitvoeringstoets dient tevens te bevatten de daadwerkelijke uitzetting van de vreemdeling.

In het hiernavolgende zal uitgegaan worden van het in de consultatie aangegeven doel, en niet van het in de brief aan de Kamer aangekondigde doel.

Reikwijdte

Reeds thans is het mogelijk op grond van artikel 21 van de Vw2000 een aanvraag voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd af te wijzen op gronden van openbare orde of nationale veiligheid. Een veroordeling voor een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd is in de regel reeds voldoende om de aanvraag op af te doen stuiten. Die afwijzingsgrond wordt in het vierde lid van artikel 21 van de Vw2000 beperkt voor meerderjarige vreemdelingen die in Nederland zijn geboren of al van vóór hun vierde jaar in Nederland verbleven en hun hoofdverblijf niet buiten Nederland hebben verplaatst. In die gevallen is er tenminste een veroordeling tot een gevangenisstraf van meer dan 60 maanden vereist, ter zake van handel in verdovende middelen. Dit is in overeenstemming met de jurisprudentie binnen de EU met betrekking tot het openbare ordebeleid.

In zowel de kamerbrief, als in de consultatie wordt aangegeven, dat het wetsvoorstel erop neerkomt, dat de beperking tot drugsdelicten wordt geschrapt, en het overige gelijk blijft.

Dat is niet juist.

Niet slechts wordt de beperking tot drugsdelicten geschrapt, maar ook de beperking, dat het moet gaan om een gevangenisstraf van meer dan 60 maanden.

Volgens de toelichting op het wetsvoorstel wordt aangesloten bij de zogenoemde glijdende schaal van artikel 3.86 Vb2000. Deze legt de lat voor een 18-jarige die net voor zijn vierde levensjaar in Nederland is komen wonen op 40 maanden, waarbij ook jeugddetentie meetelt, en waarbij bovendien alle straffen kunnen worden opgeteld (lid 2 van artikel 3.86 Vb2000). Wanneer er een veroordeling is voor een straf met een strafbedreiging van meer dan zes jaar is de grens zelfs al bereikt bij 30 maanden, en voor oudere volwassenen 48 maanden (lid 3 van 3.86 Vb2000). Ingeval het een optelling betreft van drie verschillende misdrijven, dan is de grens al bereikt bij 12, respectievelijk 14 maanden (lid 4 en 5 van artikel 3.86 Vb2000).

Het beoogde doel van de regeling is het verruimen van de afwijzingsgronden voor zeer criminele vreemdelingen. Uit het bovenvermeld voorbeeld blijkt dat een veel grotere groep vreemdelingen wordt geraakt.

De reikwijdte van de regeling is derhalve tweeledig:

Enerzijds komt de beperking tot drugsgelateerde delicten te vervallen bij de mogelijkheid een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd aan hier geboren en getogen vreemdelingen te onthouden.

En anderzijds wordt de lat veel lager gelegd voor de staatssecretaris om te kunnen komen tot een afwijzing in die gevallen.

De staatssecretaris meent de wetswijziging te kunnen rechtvaardigen met een beroep op het feit, dat de glijdende schaal in de achterliggende jaren diverse malen is aangescherpt, waardoor een onevenwichtigheid zou zijn ontstaan.

De vergelijking van de staatssecretaris gaat volgens de adviescommissie mank. De zaken die onderhevig zijn geweest aan de aanscherping een van het openbare ordebeleid kunnen niet op één lijn worden gesteld met vraagstukken met betrekking tot het rechtmatig verblijf van hier te lande geboren en/of getogen vreemdelingen.

Dat vreemdelingen die elders een substantieel deel van hun opvoeding en hun verwerving van normen en waarden hebben opgedaan minder dan voorheen een beroep kunnen doen op langdurig verblijf in Nederland is een politieke keuze, die gerechtvaardigd zou kunnen worden vanuit de gedachte, dat die vreemdelingen een ander normen en waardenpatroon hebben meegenomen uit het land waaruit zij afkomstig zijn, en kennelijk niet in staat zijn gebleken zich aan te passen en zich de normen en waarden van Nederland eigen te maken.

Maar dit verwijt kan niet worden tegengeworpen aan vreemdelingen die hier zijn geboren, of in hun eerste drie levensjaren naar Nederland zijn gekomen en hier sindsdien zijn gebleven. Die vreemdelingen zijn opgevoed en opgegroeid in de Nederlandse maatschappij, en het is weliswaar spijtig, dat het de maatschappij niet gelukt is hen tot betere burgers te maken dan zij blijkens hun Justitiële Documentatie zijn geworden, maar dat is niet iets wat verweten kan worden aan het land waarvan zij de nationaliteit bezitten. Deze criminele vreemdelingen zijn feitelijk niet anders dan even grote criminele Nederlanders. Er is meer rechtvaardiging nodig om het in Nederland (!) ontstane probleem van hun criminaliteit op het bordje van een ander land te schuiven, dan enkel te wijzen op de problemen voor de openbare orde in Nederland, en de voor Nederland gelukkige toevalligheid, dat zij nog een andere nationaliteit hebben.

Deze rechtvaardiging ontbreekt in het wetsvoorstel.

De staatssecretaris heeft voorts niet in de overwegingen betrokken, dat de beperking tot handel in verdovende middelen is ingegeven door de jurisprudentie van het Hof van Justitie EU en het EHRM, waarin deze delicten als ernstiger gelden, en meer gewicht in de schaal kunnen leggen tegenover belangen op grond van artikel 8 EVRM. Daarbij komt, dat deze delicten doorgaans ook een grensoverschrijdend karakter hebben, nu drugs over het algemeen buiten Europa, althans buiten Nederland worden gemaakt, of in ieder geval van grondstoffen worden gemaakt die worden geïmporteerd. Handel in verdovende middelen heeft daardoor een internationaler karakter dan een aantal andere commune delicten, waaronder delicten die in de toelichting onder paragraaf 1.2.1 worden genoemd. Ook dit maakt, dat een bij weigering van een verblijfsvergunning intredende vertrekplicht (naar een land buiten Nederland of de EU) meer voor de hand ligt bij deze drugsdelicten dan bij andere commune delicten.

In dit licht is het ook - anders dan de staatssecretaris meent volgens de toelichting onder paragraaf 1.2.2 - niet inconsistent en onwenselijk, dat de wet de aanvrager van een nationale verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd een verdergaande bescherming biedt dan de aanvrager en houder van een EU-verblijfsvergunning.

Er zij op gewezen, dat de nationaalrechtelijke verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd geen rechten geeft aan de houder ervan buiten Nederland. Een houder van een EU vergunning voor langdurig ingezetenen heeft zulke rechten wél. Met de laatste vergunning is het makkelijker om in een andere EU lidstaat een verblijfsvergunning aan te vragen.

Wanneer een houder van een Nederlandse verblijfsvergunning regulier onbepaalde tijd in een andere EU lidstaat een verblijfsrecht wenst aan te vragen, dan is zijn verblijfsrecht in Nederland

daarbij volstrekt irrelevant. Het is daarom logisch, dat bij de aanvraag van een EU verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen strengere eisen gelden met betrekking tot het openbare ordebeleid. Ook in dit opzicht immers geldt, dat Nederland niet het spijtige gevolg dat de opvoeding en het opgroeien van de desbetreffende vreemdeling in Nederland niet ertoe heeft geleid dat deze een oppassende burger is geworden op het bordje van anderen kan afschuiven. Terecht zal een dergelijke burger derhalve wel in aanmerking moeten kunnen komen voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in Nederland, maar niet voor de EU verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen, waarmee de deur wordt opengezet naar verblijf in een van de andere lidstaten.

In de toelichting wijst de staatssecretaris op een drietal uitspraken van het Hof van Justitie van de EU, waarvan er één dateert van voor het ontstaan van de vreemdelingenwet 2000. De eerste twee uitspraken bevestigen het hier voor genoemde gegeven, dat in de Europese jurisprudentie drugsdelicten hebben te gelden als ernstige bedreigingen voor de openbare orde. De derde uitspraak is een uitspraak waarin de vraag aan de orde was, of een Italiaan, die pas op zijn 22^e naar Duitsland was gekomen en daar “een grote criminele dadendrang aan de orde legde en tussen zijn 25^e en 36^e levensjaar en een minderjarige bijna wekelijks tot geslachtsgemeenschap of andere seksuele handelingen dwong door geweld te gebruiken en te dreigen haar moeder of haar broer om het leven te brengen”, een gevaar voor de openbare orde vormde in de zin van artikel 28, lid 3, van EU-Richtlijn 2004/38. Dat het antwoord op die vraag bevestigend luidde vormt naar het oordeel van de adviescommissie geen reden om aan te nemen, dat daarmee de jurisprudentie lijn dat handel in verdovende middelen over het algemeen meer gewicht in de schaal legt tegenover belangen die beschermd worden op grond van artikel 8 EVRM verlaten is. Andere uitspraken die na 2012 zijn gevolgd heeft de staatssecretaris niet gegeven.

Daar komt bij, dat de prejudiciële vraag in de aangehaalde zaak ging over artikel 28, lid 3 van de EU-Richtlijn 2004/38. Die betreft de toepassing van het openbare ordebeleid bij personen *die langer dan 10 jaar in het gastland verblijven*. Die uitspraak kan niet richtinggevend worden geacht voor meerderjarige ingezetenen die vanaf hun geboorte of sedert hun eerste drie levensjaren in Nederland woonachtig zijn. Zowel het relevante gegeven, dat zij hier getogen zijn, als het relevante gegeven, dat in een dergelijk geval de verblijfsduur doorgaans (ruim) langer is dan 15 jaar ontbreken in artikel 28 van de richtlijn.

De verwijzing naar de uitspraak van het Hof van Justitie van de EU 22 mei 2012 biedt dus geen grondslag voor het wetsvoorstel.

Samenhang met andere wetsvoorstellen

Er is geen samenhang bekend met andere wetsvoorstellen.

Administratieve verplichtingen

De staatssecretaris stelt, dat er geen administratieve lasten of financiële consequenties met het wetsvoorstel zijn gemoeid.

Het komt de adviescommissie voor, dat die gevolgtrekking niet logisch en niet juist is.

Immers, indien er meer mogelijkheden in het leven worden geroepen om aanvragen af te wijzen, dan heeft dit logischerwijze tot gevolg, dat er ook meer gebruik zal worden gemaakt van rechtsmiddelen tegen die afwijzingen.

Tegen inwilliging en wordt doorgaans geen bezwaar en beroep ingesteld. Tegen afwijzingen wel.

Voorals nu de materie deels wordt geregeerd door EU recht, en door de werking van het EVRM, zullen dergelijke procedures niet eenvoudig zijn, en die zullen administratieve zowel als financiële consequenties met zich brengen. Deels betekent dit meer werk voor de IND. Deels betekent het meer werk voor de rechterlijke macht.

Ook brengt het in het leven roepen van extra afwijzingsmogelijkheden consequenties met zich mee ten gevolge van het ontstaan van onrechtmatig verblijf. Wanneer personen hun verblijfsrecht verliezen, verliezen zij ook recht op diverse voorzieningen, zoals toeslagen bij de belastingdienst, uitkering en, woonrechten en dergelijke. Over al deze zaken wordt doorgaans geprocedeerd, wanneer negatieve beslissingen op de deurmat vallen.

En last but not least: wanneer vreemdelingen hun rechtmatig verblijf verliezen, maar hun hele leven al in Nederland hebben gewoond, kan niet zomaar worden aangenomen dat zij gewillig aan hun vertrekplicht zullen willen of kunnen voldoen, zodat aannemelijk is, dat de wetswijziging gevolgen gaat hebben voor de werklast van de DT&V en mogelijk zal leiden tot hoge kosten ten gevolge van langdurige vreemdelingenbewaring op grond van artikel 59 Vw2000.

Hiervoor is bovendien reeds gemeld, dat wanneer onrechtmatig verblijf ontstaat, de kans op criminaliteit toeneemt. Ook dit heeft gevolgen in de sfeer van administratieve en financiële consequenties, in dit geval voor de strafrechtketen en voor de Nederlandse economie..

Indien de IND in enig geval zou besluiten om de aanvraag voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd niet te verlenen, maar wél een verlenging van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd (*hetgeen onwaarschijnlijk is, en bovendien de vraag oproept waarom de wetswijziging dan nodig of nuttig zou zijn, maar hetgeen in beginsel wel mogelijk is*), en alsdan geen onrechtmatig verblijf met daaruit volgende kosten ontstaat, dan zijn er andere administratieve gevolgen. In dat geval zal door de desbetreffende vreemdeling jaarlijks om een verlenging van zijn reguliere verblijfsvergunning moeten worden gevraagd. Telkens moet bij een verlenging een beoordeling worden gemaakt van het dossier, met werklastverzwaring voor de IND ten gevolge.

Het door de Staatssecretaris bij de toelichting ingenomen standpunt, dat er geen administratieve lasten of financiële consequenties zijn gemoeid met het wetsvoorstel is derhalve onbegrijpelijk.

Conclusie

Het wetsvoorstel beantwoordt niet aan het doel dat de staatssecretaris noemde bij de aankondiging ervan in de brief van 10 september 2020.

Het wetsvoorstel beantwoordt mogelijk wel aan het doel dat in de toelichting bij het wetsvoorstel zelf wordt genoemd, tenzij de Europeesrechtelijke jurisprudentie de verruiming niet toelaat.

Het wetsvoorstel heeft twee gevolgen voor de rechtspositie van vreemdelingen, terwijl in de considerans en de toelichting bij het wetsvoorstel wordt gesuggereerd, dat er maar één gevolg is. Beide gevolgen zijn erop gericht, dat hier geboren en getogen vreemdelingen met een justitiële documentatie eerder het verblijfsrecht voor onbepaalde tijd kan worden ontzegd. De ene verruiming betreft de aard van de in acht te nemen delicten. De andere verruiming betreft de hoogte van de straf(fen).

Het wetsvoorstel ontbeert een rechtvaardiging voor het laten vervallen van de twee beperkingen in de mogelijkheid aanvragen voor een verblijfsvergunning regulier onbepaalde tijd af te wijzen voor vreemdelingen die hier geboren en/of getogen zijn.

Ten onrechte wordt gesuggereerd, dat met het wetsvoorstel een onevenwichtigheid wordt weggenomen die geen bestaansrecht zou hebben. Ten onrechte wordt voorts gesuggereerd, dat het wetsvoorstel in lijn zou zijn met een zich aftekenende wijziging in de Europese jurisprudentie. Ook is onvoldoende aandacht besteed aan de vraag of er een rechtvaardiging bestaat voor de gevolgen die het wetsvoorstel met zich meebrengt voor de landen waarvan de vreemdelingen de nationaliteit bezitten.

Het wetsvoorstel leidt ertoe, dat meer dan voorheen vreemdelingen die hier geboren en getogen zijn hun verblijfsrecht zullen verliezen, waaruit een grote vermeerdering van de kosten en de werklast van de IND en de DT&V te verwachten valt, zonder dat dit veel oplevert voor de bestrijding van criminaliteit.

Het wetsvoorstel wordt derhalve ontraden.